

תת"ע 1935/03/14 - יוסף שטיין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 1935-03-14 מדינת ישראל נ' שטיין
תיק חיצוני: 30110181754

בפני	כב' השופט אבשלום מאושר
המבקש	יוסף שטיין
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר המבקש, בגין פס"ד שניתן ביום 8.4.14

על פי כתב האישום נהג המבקש ביום 23.9.13 בשעה 10:47 ברכב פרטי ברחוב המלאכה אילת שהיו ברכב מותקנות חגורות בטיחות, מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות בניגוד לתקנה 83 ב' (א) לתקנות התעבורה סמל סעיף 6702.

בתאריך 27.7.14 הגיש המבקש כאמור בקשה לביטול פס"ד בהעדר וטען כי:-

א. המבקש לא התייצב לדיון האמור, מאחר שלטענתו, לא קיבל זימון ל לבית המשפט.

ב. עוד טוען המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, וכי אין לו עבירות תעבורה בכלל.

בנסיבות אלו, טוען המבקש לביטול פס"ד בהעדר, על מנת לתת את יומו בבית המשפט, ומניעת עוות דין.

מנגד, המשיבה מתנגדת לבקשה שכן, טוענת ב"כ המשיבה כי קיים בתיק אישור בדבר משלוח דואר רשום, זימון דיון, שלא נדרש, אשר נשלח למבקש לאותה הכתובת אשר מסר המבקש במסגרת בקשתו להישפט בנסיבות האמורות מתנגדת המשיבה לבקשה.

לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי ב"כ המבקש, ובתגובת התביעה, החלטתי לדון בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש כי :-

" סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין (ראו עניין איטליא, בעמ' 803). השאלה המתעוררת במקרה דנן הייתה גם השאלה העיקרית שנדונה והוכרעה בפסק הדין בעניין איטליא, והיא השאלה האם בית המשפט מוסמך לדון שלא בנוכחות הנאשם בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי. בית משפט זה בפסק דינו בעניין איטליא השיב בחיוב לשאלה האמורה. ההכרעה באותה פרשה התבססה על אופיה של הזכות להיות נוכח ועל תכליתה החקיקתית של הוראת סעיף 240. המשנה לנשיא ת' אור הצביע בפסק דינו על החשש כי קביעת חובה לערוך דיון בנוכחות הצדדים בבקשות לביטול פסקי דין שניתנו לפי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי תפתח פתח לניצול לרעה של ההליך השיפוטי ועלולה "לחתור תחת תכליתו" של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי להביא לייעול ההליכים בעבירות קלות (ראו עניין איטליא, בעמ' 799-800)."

עוד נפסק מפי כב' הנשיאה ד' בייניש בהמשך לפס"ד כי :- "ההליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם הוא חלק מן ההסדר הכולל הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי לדין בעבירות קלות. לפיכך, יש לעצבו באופן המגשים את תכליותיו של סעיף 240 הנ"ל ואינו מביא לריקון מתוכן; קביעה שמשמעותה חובה לקיים דיון במעמד הצדדים בכל בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ללא קשר למהות הבקשה ולנימוקיה עלולה להביא לתוצאה של ביטול התכלית החקיקתית של ההליכים המקוצרים המיוחדים שנקבעו בסעיף 240 הנ"ל. לעומת זאת, ההליך של עיכוב ביצוע עונש שהוטל על-פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, במיוחד כאשר עסקינן בבקשה הנדונה בפני ערכאת הערעור ולא בפני הערכאה הדיונית, הוא הליך שאינו מוסדר בסעיף 240 עצמו. אכן, ניתן גם לטעון כי טעמי יעילות מצדיקים ככלל אף את קיומו של הליך זה שלא בנוכחות הצדדים. אולם, בניגוד להליך של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם אין בתוצאה של קיום דיון במעמד הצדדים בבקשה לעיכוב ביצוע עונש בערכאת הערעור משום ריקון של תכליות ההסדר הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מכל תוכן; שכן ההסדר שנקבע בסעיף 240 הנ"ל מתייחס להליך בפני הערכאה הדיונית ולא בפני ערכאת הערעור. עוד יצוין, כי נוכח קיום ההליך לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם ונוכח האפשרות לסתור את חזקת המסירה איננו רואים בסיס להיזקק בהליך שלפנינו לטענות המשיב בתשובתו לערעור, הנוגעות לאי-חוקתיותה של תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (ראו ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 805-807 (2002))."

אין מחלוקת כי הנאשם זומן כדון, אלא שהמבקש לא דאג למשוך את דבר הדואר מהטעמים השמורים עימו, ואין לו להלין אלא כלפי עצמו.

המבקש אינו עומד כמפורט בתקנה 44 א' לתקנות התחבורה ולא המציא מסמכים אשר יש בהן בכדי להפריך את חזקת המסירה.

לגוף הבקשה, המבקש סבור כי מתוך, עוולה תבוא הישועה, למבקש ניתן יומו בבית משפט, אולם המבקש מהטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית משפט.

" הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו " [עיינו והשוו: רע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מ"י].

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (עיינו: רע"פ 9142/01).

רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק על ידי כבוד השופט ג'ובראן כי: -

" מעבר לדרוש יוער, כי גם לגופו של עניין אין מקום לקבל גם את הבקשה. פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדיון בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום. הסברו של המבקש, לפיו נמנע ממנו להתייצב לדיון מכיוון שהדו"ח לא היה ברשותו אינו מהווה כל הצדקה, שכן הדו"ח נמסר לידי וידוע היה לו על מועד הדיון".

רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נפסק על ידי בית משפט עליון כי:-

" בהקשר זה, מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילו צו של בית המשפט לזמן לדיון את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של ייעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר. [עיינו: רע"פ 2584/09, רע"פ 206/10].

טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, אין בכך בכדי להוות עילה מוצדקת לביטול פס"ד.

רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל נפסק:-

" העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה

שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו- כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין ולא היא" .

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו .

בשולי הדברים אוסיף כי המבקש נוהג משנת 1972 ולחובתו 35 הרשעות קודמות, ולא כפי שנטען בבקשתו.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין , ולכן הבקשה נדחית.

מאחר ובמקרה זה אין כל מחלוקת עובדתית , מצאתי לנכון לתת החלטתי על יסוד הטענות הכתובות שהובאו בפניי על ידי הצדדים.

המזכירות תמציא העתק מהחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ל' אב תשע"ד, 26 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.